

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **J. B.**, zastoupené Mgr. Jiřím Urbánkem, advokátem se sídlem Na Kozáčce 7, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, za účasti: **1) obec Stará Paka**, se sídlem úřadu Revoluční 180, Stará Paka, **2) JUDr. J. K.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2012, čj. 16121/DS/2012-2-Ma, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 1. 2014, čj. 30 A 122/2012 – 134,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Obecní úřad Stará Paka (silniční správní úřad) rozhodnutím ze dne 22. 3. 2012, čj. OUSP/SU-97/2012, deklaroval podle § 142 správního řádu, že na nezastavěné části pozemku st. parc. č. X v katastrálním území K., který je ve vlastnictví žalobkyně, existuje pozemní komunikace, která splňuje znaky veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Usnesením ze dne 22. 3. 2012, čj. OUSP/SU-79/2012, silniční správní úřad zastavil řízení ve věci žádosti žalobkyně o vydání deklaratorního rozhodnutí o neexistenci účelové komunikace na pozemcích parc. č. 75/1 a parc. č. X v témže katastrálním území.

2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 5. 2012, čj. 6893/DS/2012-4-MA, vyhověl odvoláním žalobkyně proti oběma výše uvedeným rozhodnutím a vrátil věc silničnímu správnímu úřadu k dalšímu řízení.

3. Silniční správní úřad rozhodnutím ze dne 12. 7. 2012, čj. OUSP/SU-261/2012, deklaroval podle § 142 správního řádu, že na nezastavěné části pozemku st. parc. č. X, na části pozemku parc. č. X (oba ve vlastnictví žalobkyně) a na části pozemku parc. č. X (ve vlastnictví Správy a údržby silnic Královéhradeckého kraje) existuje pozemní komunikace, která splňuje znaky veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

4. Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 1. 10. 2012, čj. 16121/DS/2012-2-Ma.

II.

5. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2012 žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který rozsudkem ze dne 31. 1. 2014, čj. 30 A 122/2012 – 134, zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III.

6. Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

7. Podle stěžovatele by vznikla nenahraditelná újma, pokud by správní orgány musely činit dokazování o skutečnostech, které již byly osvědčeny v jiných řízeních, a pokud by vydaly rozhodnutí ve věci samé ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o předmětné kasační stížnosti. Shledal-li by Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, existovala by zde dvě správní rozhodnutí, což by zkomplikovalo procesní situaci a zbytečně zatížilo účastníky řízení. Nadto účastníci řízení jsou již od roku 2009 v dobré víře o povaze cesty, která je předmětem řízení.

IV.

8. Žalobkyně se k žádosti o přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

V.

9. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nebyly splněny.

10. Především je třeba mít na paměti mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

11. Podle tohoto ustanovení soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.).

12. V usnesení ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006 – 49, č. 1255/2007 Sb. NSS, rozšířený senát uzavřel, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační

stížnosti jsou stanoveny shodně pro všechny stěžovatele (žalobce, žalovaného i osoby zúčastněné na řízení). Zpravidla však budou opřeny o různé skutkové okolnosti spojené s negativními důsledky výkonu rozhodnutí krajského soudu podle toho, která z procesních stran je uplatní. Kasační stížnosti žalovaného správního orgánu bude odkladný účinek přiznán pouze v ojedinělých případech, v nichž by respektování soudního rozhodnutí mohlo způsobit závažné důsledky. Jakkoliv se usnesení rozšířeného senátu opíralo o předchozí právní úpravu (účinnou před novelizací soudního řádu správního zákonem č. 303/2011 Sb.), je v přiměřeném rozsahu i nadále použitelné.

13. Stěžovatel odůvodnil žádost o přiznání odkladného účinku možnou existencí dvou rozhodnutí v téže věci. Povinnost stěžovatele rozhodnout o odvolání žalobkyně v souladu s právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku krajského soudu však nemůže být sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku. V této souvislosti je třeba opětovně připomenout usnesení rozšířeného senátu čj. 2 Ans 3/2006 – 49, podle kterého je správní orgán povinen pokračovat v řízení a respektovat přitom závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku krajského soudu bez ohledu na to, zda byla podána kasační stížnost. Pokud se správní orgán pravomocným soudním rozhodnutím neřídí a nepokračuje v řízení, může se za určitých okolností jednat o nečinnost, proti níž lze brojit podáním žaloby ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. Podání kasační stížnosti vyjadřující nesouhlas s napadeným rozsudkem tedy nemůže samo o sobě vést k tomu, že procesy navazující na pravomocné rozhodnutí krajského soudu ustanou až do rozhodnutí Nejvyšší správního soudu.

14. Skutečnost, že správní orgán má povinnost o věci rozhodnout v souladu se zrušujícím rozsudkem krajského soudu, sama o sobě nemůže vést k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti už jen proto, že by tímto způsobem mohl argumentovat každý správní orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno. Takový postup by se však dostal zcela mimo shora popsáný smysl a znění zákonné úpravy.

15. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správního orgánu je proto vyhrazeno pouze pro mimořádné případy, kdy by okamžitým výkonem soudního rozhodnutí mohlo dojít k závažným důsledkům, obdobným těm, které zmínil rozšířený senát v usnesení čj. 2 Ans 3/2006 – 49 (vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku apod.).

16. O takovou mimořádnou situaci se však v nyní posuzované věci nejedná. Z obsahu spisu ani z tvrzení stěžovatele nevyplývá, že by rozsudek krajského soudu mohl mít takové právní následky, které by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel se nemůže úspěšně dovolávat dobré víry účastníků řízení o povaze předmětné cesty, protože je povinen tvrdit a prokázat, že by nepoměrně větší újma vznikla nepřiznáním odkladného účinku jemu samotnému, nikoliv žalobcům nebo třetím osobám.

17. S ohledem na skutečnost, že stěžovatel neprokázal, že výkon či účinky rozhodnutí napadeného kasační stížností by vedly ke vzniku nepoměrně větší újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., se Nejvyšší správní soud již nezabýval tím, zda přiznání odkladného účinku kasační není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

18. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh zamítl.
19. Závěrem zdejší soud připomíná, že usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu